

Skyldes svangerskabet krænkelse af kvindens kønsfrihed under sådanne omstændigheder, som omhandles i straffelovens § 216, § 217, stk. 2, § 218 og § 221 eller disse paragraffer sammenholdt med § 224, må afbrydelse af svangerskab ikke finde sted, medmindre der er sket anmeldelse til politiet om forbrydelsen, og anmeldelsen — efter stedfunden politiundersøgelse — ikke er afvist som urigtig.

Justitsministeriet har ifølge bemærkningerne i det væsentligste kunnet tilslutte sig de af kommissionens flertal anførte betragtninger vedrørende afgrænsningen af de tilfælde, hvor svangerskabsafbrydelse bør være tilladt. Man må således tage afstand fra det af et mindretal i kommissionen anlagte synspunkt, at adgangen til svangerskabsafbrydelse skulle være fri. En sådan ordning findes ikke i andre lande på et lignende kulturtrin som Danmark, og i betænkningen er anført betragtninger, der taler imod en så radikal løsning af spørgsmålet.

På den anden side finder justitsministeriet det hverken ønskeligt eller muligt at følge et andet mindretal i kommissionen, efter hvis forslag adgangen til svangerskabsafbrydelse, der ikke kan baseres på etisk eller eugenisk indikation, skulle indskrænkes til de tilfælde, hvor der forelå medicinsk indikation, taget i snævreste forstand. Det forekommer ikke rimeligt at fordrer et svangerskab gennemført, når det må antages at medføre en betydelig svækkelse af kvindens fysiske eller psykiske helbred, og nægtelse af svangerskabsafbrydelse i disse tilfælde ville uden tvivl føre til en tilsvarende forøgelse af de ulovlige aborter. Overfor den af mindretallet fremførte kritik af den praksis, der har udviklet sig på dette område, og den usikkerhed, der er knyttet til denne praksis, finder justitsministeriet anledning til at fremhæve, at en klargørelse af indikationen i selve loven i forbindelse med en centralisering af skønnet over, om indikationen er til stede, skulle give mulighed for en mere ensartet praksis med mindre risiko for fejl diagnoser.

Overvejelserne indenfor disse yderstandpunkter må fortrinsvis samle sig om to hovedspørgsmål, nemlig dels, hvorledes afgrænsningen af den medicinske indikation bør ske, og dels, om svangerskabsafbrydelse bør tillades udenfor disse tilfælde, navnlig på grundlag af den såkaldte sociale indikation (der bortses i denne forbindelse fra den etiske og den eugeniske indikation).

Hvad det sidstnævnte spørgsmål angår, kan justitsministeriet tilslutte sig de af flertallet i betænkningen anførte betragtninger, der konkluderer i, at det må anses for overvejende betænkeligt at løsrive spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse fra den medicinske indikation. Justitsministeriet lægger i denne forbindelse navnlig vægt på, at det fremfor en udvidelse af adgangen til svangerskabsafbrydelse må foretrækkes, at der efterhånden tilvejebringes øget